

Peter James

De dood voor ogen

De Fontein

I

De voordeur van het ooit zo trotse herenhuis ging open en een langbenige jonge vrouw in een korte zijden jurk, die tegelijkertijd aan haar lichaam leek te kleven en op te waaien, stapte het zachte zonlicht van juni in, op de laatste ochtend van haar leven.

Een eeuw geleden hadden deze hoge, witte villa's, op slechts een steenworp afstand van de boulevard van Brighton, gediend als weekendverblijf voor de Londense chic. Nu waren ze, achter hun groezelige, door zout aangetaste gevels opgedeeld in zitslaapkamers en goedkope appartementen; de koperen kloppers op de voordeuren waren vervangen door intercompanelen en afval puilden uit de vuilniszakken op de trottoirs, onder een bonte overdaad aan reclameborden van verhuurbureaus. Een aantal van de auto's in de straat, in te weinig parkeervakken geperst, waren gedeukt en verroest en allemaal waren ze gebombardeerd met duiven- en meeuwenpoep.

Alles aan de vrouw daarentegen straalde klasse uit. Van het nonchalante zwieren van haar lange blonde haren, de Prada-zonnebril die ze rechtzette, de dure Cartier-armband, de Anya Hindmarsh-tas die aan haar schouder hing, de welvende contouren van haar lichaam, de mediterrane bronskleur, het spoor van Issey Miyake dat de spitsuurmonoxide een vleug seksualiteit meegaf; ze was het soort meisje dat thuis leek te horen tussen de rekken van Bergdorf Goodman, aan de bar van een Schrager-hotel of op de achtersteven van een peperduur jacht in Saint-Tropez. Niet slecht voor een rechtenstudent die net kon rondkomen van een schamele beurs.

Maar Janie Stretton was door haar van schuldgevoelens vervulde vader, na het overlijden van haar moeder, té verwend om zelfs maar over net rondkomen te denken. Geld verdienen ging haar makkelijk af. Geld verdienen met haar beoogde carrière zou wel eens heel andere koek kunnen zijn. De advocatuur was hard. Ze had nu drie jaar achter de rug, nog twee voor de boeg. Maar het komende halfjaar ging ze stage lopen bij een advocatenkantoor in Brighton, als assistent van een echtscheidingsadvocaat en ze vond het geweldig, hoewel sommige zaken zelfs in háár ogen... bizar waren.

Neem nou dat zachtmoedige mannetje van zeventig gisteren, Bernie Milsin, in zijn keurige grijze pak en zorgvuldig geknoopte stropdas. Janie had onop-

vallend in een hoek van het kantoor zitten kijken terwijl de vijfendertigjarige partner bij wie ze stage liep, Martin Broom, nerveus aantekeningen maakte. Meneer Milsin klaagde dat mevrouw Milsin, drie jaar ouder dan hij, hem niet te eten wilde geven voordat hij orale seks met haar had bedreven. Drie keer per dag, had hij Martin Broom verteld. Ik hou het niet vol, niet op mijn leeftijd, mijn knieën doen te zeer van de jicht.

Ze had moeite gehad om niet hardop te lachen en had gezien zag dat Broom zich ook had zitten verbijten. Het waren dus niet alleen mannen die perverse behoeften hadden; vrouwen hadden die ook. Ze leerde elke dag iets nieuws en soms wist ze niet waar ze het meeste opstak – op de rechtenfaculteit van de universiteit van Sussex of op de universiteit van het leven.

Het geluid van een binnenkomend sms'je onderbrak haar gedachtegang net toen ze bij haar rood met witte Mini Cooper aankwam.

Van8? 8.30?

Janie glimlachte en antwoordde met een kort xx. Ze wachtte tot een bus, gevolgd door een file, gepasseerd was, opende het portier van haar auto en bleef even zitten om de dingen die ze moest doen op een rij te zetten.

Bins, haar kat, had een gezwel op zijn rug dat steeds groter werd. Het beviel haar niks en ze wilde met hem naar de dierenarts om ernaar te laten kijken. Ze had Bins twee jaar geleden gevonden, een naamloze zwerfkat, mager op het scharminkelige af, toen hij het deksel van een van haar vuilnisbakken af probeerde te duwen. Ze had hem mee naar binnen genomen en hij had nooit enige neiging vertoond om te vertrekken. Tot zover de onafhankelijkheid van katten, realiseerde ze zich, of misschien kwam het doordat ze hem verwendde. Maar verdomme, Bins was een aanhankelijk beest en ze had verder weinig in haar leven om te verwennen. Ze zou zien of ze een late afspraak kon maken. Als ze om halfzeven bij de dierenarts was, had ze nog tijd genoeg, rekende ze uit.

Tijdens de middagpauze moest ze een verjaardagskaart en een cadeau voor haar vader kopen; hij zou vrijdag vijfenvijftig worden. Ze had hem al een maand niet gezien, hij had voor zaken in de Verenigde Staten gezeten. Hij leek de laatste tijd veel weg te zijn, steeds meer te reizen. Op zoek naar de ene vrouw die misschien ergens zou zijn en die de vrouw kon vervangen, en de moeder van zijn dochter, die hij had verloren. Hij praatte er nooit over, maar ze wist dat hij eenzaam was en zich zorgen maakte over zijn bedrijf, dat blijkbaar een moeilijke tijd doormaakte. En dat ze vijfenzeventig kilometer bij hem vandaan woonde hielp ook niet echt.

Terwijl ze haar gordel omdeed en vastklikte, was ze zich absoluut niet bewust van de telelens die op haar was gericht of van het snorrende motortje

van de digitale Pentax-camera meer dan tweehonderd meter verderop, onhoorbaar tegen het achtergrondlawaai van het verkeer.

Hij bekeek haar door het onbeweeglijke draadkruis en zei in zijn mobiel: 'Ze komt eraan.'

'Weet je zeker dat zij het is?' De stem die antwoordde was afgebeten en scherp als gekarteld staal.

Ze was een lust voor het oog, dacht hij. Zelfs na dagen en nachten van observeren, de klok rond, zeven dagen per week, in en buiten haar appartement, was het nog steeds een genot. De vraag verdiende nauwelijks een antwoord.

'Ja,' zei hij. 'Zeker weten.'

2

'Ik zit in de trein,' schreeuwde de grote, dikke, kinderlijk ogende eikel naast hem in zijn mobiel. 'De trein. T-R-E-I-N!' zei hij weer. 'Ja, ja, slechte verbinding.'

Toen reden ze een tunnel in.

'O, shit,' zei de eikel.

Tom Bryce, ineengedoken op zijn bank tussen de eikel aan zijn rechterkant en een meisje met een weëig zoet parfum dat als een bezetene zat te sms'en aan zijn linkerkant, onderdrukte een grijns. Hij was een joviale, goed uitziende man van zesendertig, goed in het pak, met een serieus, jongensachtig gezicht met stressrimpeltjes en een grote bos donkerbruin haar dat voortdurend over zijn voorhoofd viel. Hij voelde zich steeds slapper worden in de smorende hitte, net als de kleine bos bloemen die hij voor zijn vrouw had gekocht en die in het bagagerek boven hem heen en weer rolde. De temperatuur in de coupé schommelde rond de dertig graden en voelde zelfs nog hoger aan. Vorig jaar had hij eersteklas gereisd en die coupés waren ietsje beter geventileerd – of in elk geval minder volgepropt – maar dit jaar moest hij het zuinig aan doen. Hoewel hij Kellie nog altijd graag met bloemen verraste, eens in de week of zo.

Een halve minuut later, toen ze uit de tunnel kwamen, drukte de eikel een toets in en de nachtmerrie ging door. 'REDEN NET DOOR EEN TUNNEL!' brulde hij, alsof ze er nog in waren. 'Ja, NIET TE GELOVEN, verdomme. Belachelijk dat ze

geen kabel of zo hebben, je weet wel, om verbinding te houden? In de tunnel ja. Die hebben ze tegenwoordig toch in een paar autotunnels?’

Tom probeerde hem te negeren en zich te concentreren op de e-mails op zijn wiebelende Mac-laptop. Het zoveelste klote-eind van een klotedag op kantoor. Meer dan honderd e-mails die hij nog moest beantwoorden en er kwamen er elke minuut meer binnen. Hij wiste ze elke avond voordat hij naar bed ging, dat was zijn stelregel, de enige manier om zijn werk de baas te blijven. Sommige waren grappen, die hij een andere keer zou bekijken, en aan sommige, van vrienden, hingen ranzige bijlagen waarvan hij had geleerd dat hij ze niet moest bekijken in een drukke coupé sinds hij eens naast een preuts kijkende vrouw had gezeten en had dubbelgeklikt op een PowerPoint-bestand, waarna er een ezels tevoorschijn kwam die gepijpt werd door een naakt blondje.

De trein rammelde en ratelde, deinde, schommelde en trilde met korte stoten toen ze opnieuw een tunnel binnen reden; bijna thuis nu. De wind bulderde langs de randen van het openstaande raam boven zijn hoofd en weerkaatste tegen de zwarte wanden. Opeens rook het in de coupé naar vuile sokken en roet. Een aktetas schoof heen en weer in het rek boven zijn hoofd en hij keek nerveus naar boven om te zien of het ding niet op zijn kop viel of de bloemen plette. Op een leeg reclamepaneel aan de wand tegenover hem, boven het hoofd van een dik, chagrijnig kijkend meisje in een strakke rok dat 19 las, had iemand in stuntelige zwarte letters de woorden SEAGULLS RUKERS gespoten.

Echt voetbalsupporters, dacht Tom. Ze konden het woord rukkens niet eens spellen.

Zweetdruppels biggelden langs zijn nek en over zijn borst naar beneden, andere druppelden omlaag op alle plekken waar zijn witte maatoverhemd niet al door het zweet aan zijn huid plakte. Hij had zijn colbertje uitgetrokken en zijn stropdas losgemaakt en hij had zin om zijn knellende zwarte Prada-loafers uit te schoppen. Hij keek met zijn klamme gezicht op van het scherm toen ze uit de tunnel kwamen en onmiddellijk veranderde de lucht in de zoetere, naar gras geurende Downland-lucht. Over een paar minuten zou ze een zwakke zilte vleug van het Kanaal meevoeren. Na veertien jaar heen en weer reizen had Tom met zijn ogen dicht kunnen zeggen wanneer hij vlak bij huis was.

Hij keek naar buiten, naar velden, boerderijen, hoogspanningsmasten, een stuwmeer, de zachtglooiende heuvels in de verte, toen weer naar zijn e-mails. Hij las en wiste er een van zijn verkoopdirecteur, reageerde op de klacht van een klant, die boos was omdat een bestelling niet op tijd was aangekomen voor het grote zomerfeest, de zoveelste belangrijke klant. Ditmaal waren het pen- en bedrijfsnaam, de vorige keer bedrukte golfparaplu's. Zijn hele bestel- en verzendafdeling was een zootje, deels als gevolg van een nieuw com-

putersysteem en deels omdat een idioot er de leiding had. In een toch al moeilijke markt deed het zijn zaak bepaald geen goed. In één week twee grote klanten – Avis en Apple Computers – kwijtgeraakt aan de concurrentie.

Heel fijn.

Het bedrijf kraakte momenteel onder het gewicht van schulden. Hij had te snel uitgebreid, had te vroeg opgeschakeld. Zoals hij thuis een te hoge hypotheek had. Hij had zich nooit door Kellie moeten laten overhalen om een duurder huis te kopen, niet nu de markt kelderde en de zaak in een dip zat. Nu had hij moeite om solvabel te blijven. De omzet dekde de vaste kosten niet meer. En wat hij ook tegen haar zei, Kellies obsessie met geld uitgeven duurde onverminderd voort. Ze kocht bijna dagelijks iets nieuws, meestal via eBay, en omdat het een koopje was telde dat volgens haar logica niet. Trouwens, zei ze, hij kocht zelf altijd dure designerkleden voor zichzelf, hij had geen recht van spreken. Het maakte haar blijkbaar niets uit dat hij zijn kleden altijd in de opruiming kocht en dat hij er voor zijn werk goed uit moest zien.

Hij maakte zich zoveel zorgen dat hij haar bestedingspatroon laatst zelfs had besproken met een vriend, die in therapie was geweest voor een depressie na zijn scheiding. Onder het genot van enkele wodka-martini's, een drank waarin Tom de laatste maanden steeds vaker troost zocht, had Bruce Watson hem verteld dat er mensen waren die aan koopverslaving leden en dat ze behandeld konden worden. Tom vroeg zich af of Kellie verslaafd genoeg was om een behandeling te rechtvaardigen, en zo ja, hoe begon je erover?

De eikel begon opnieuw. 'Hallo BILL, met RON, ja. RON van PARTS. JA, PRECIES! IK DACHT IK PRAAT JE EVEN BIJ OVER – O, shit – BILL? HALLO?'

Tom sloeg zijn ogen op. Geen bereik! Goddelijke voorzienigheid! Soms kon je echt geloven dat er een God was. Toen hoorde hij het jengelen van een andere telefoon.

De zijne, realiseerde hij zich opeens toen hij het trillen in zijn borstzak voelde. Stiekem om zich heen kijkend haalde hij hem tevoorschijn, keek wie er belde en antwoordde zo hard als hij maar kon. 'HALLO, SCHAT,' zei hij. 'IK ZIT IN DE TREIN! T-R-E-I-N! HET WORDT LAAT!' Hij glimlachte naar de eikel, zwelgend in enkele ogenblikken van verrukkelijk zoete wraak.

Terwijl hij verder praatte met Kellie en zijn stem tot een beschaafder volume liet dalen, reed de trein Preston Park Station binnen, de laatste halte voor Brighton, zijn plaats van bestemming. De eikel, die een kleine, goedkoop uitziende reistas pakte, en enkele anderen in de coupé stapten uit en de trein reed door. Pas enkele ogenblikken nadat hij het telefoongesprek had beëindigd, zag Tom de cd naast zich op de bank liggen waarvan de eikel net was opgestaan.

Hij pakte hem op en zocht naar aanwijzingen hoe hij de eigenaar kon berei-

ken. Het doosje was van ondoorschijnend plastic, zonder etiket of opschrift. Hij klapte het open en haalde het zilverkleurige schijfje eruit, draaide het om en inspecteerde het zorgvuldig, maar ook dat leverde niets op. Hij zou de cd in zijn computer stoppen en openen om te zien of dat iets uithaalde en als ook dat niet lukte zou hij hem bij Gevonden Voorwerpen afgeven. Niet dat die eikel het verdiende...

Een hoge kalkstenen wand rees steil op aan weerszijden van de trein en maakte even later aan zijn linkerhand plaats voor huizen en een park. Over enkele ogenblikken zouden ze het station van Brighton binnen rijden. Hij had nu geen tijd meer om de cd te inspecteren; hij zou er die avond thuis op zijn gemak eens naar kijken, dacht hij.

Als hij had geweten wat voor verwoestend effect het op zijn leven zou hebben, had hij het verrekte ding op de bank laten liggen.

3

Tegen de laagstaande avondzon in turend keek Janie in paniek op de klok op het dashboard van haar Mini Cooper en voor alle zekerheid nog eens op haar horloge. Vijf voor acht. Jezus. 'Bijna thuis, Bins,' zei ze met gespannen stem terwijl ze het verkeer op de boulevard van Brighton vervloekte en wenste dat ze een andere weg had genomen. Ze stopte een stuk kauwgom in haar mond.

In tegenstelling tot zijn vrouwtje had de kat geen dringende afspraak die avond en geen enkele haast. Hij zat rustig in zijn rieten draagmand op de passagiersstoel van de auto en staarde een tikkeltje chagrijnig door de tralies aan de voorkant, misschien boos, dacht ze, omdat ze met hem naar de dierenarts was geweest. Ze stak haar hand uit om de mand vast te houden toen ze, te snel, haar straat in sloeg en toen vaart minderde om een parkeerplaats te zoeken, vurig hopen dat ze mazzel zou hebben.

Ze was veel later terug dan ze van plan was geweest, door haar baas die haar – uitgerkend vandaag – op kantoor had laten blijven om te helpen bij het opstellen van instructies voor een vergadering met consult de volgende ochtend in een wel heel verbitterde echtscheidingszaak, waardoor ze te laat bij de dierenarts was geweest.

Hun cliënt was een arrogante, goed uitzierende klaploper die met een rijke erfgename was getrouwd en haar nu zo veel mogelijk probeerde te plukken.

Janie had de pest aan hem gehad vanaf het moment, een paar maanden geleden, dat ze hem had ontmoet, in het kantoor van haar baas; ze vond hem een uitvreter en hoewel hij hun cliënt was hoopte ze stiekem dat hij geen cent zou krijgen. Ze had haar baas nooit verteld wat ze van de man vond, maar ze vermoedde dat hij er net zo over dacht.

Daarna had ze ruim een halfuur moeten wachten bij de dierenarts voordat ze ten slotte met Bins was binnengelaten bij dokter Aronstan. En het was geen bijster geslaagd consult geworden. Dokter Aronstan, jong en tamelijk hip voor een dierenarts, had de bult op Bins rug grondig geïnspecteerd en hem daarna verder onderzocht. Vervolgens had hij haar gevraagd daags daarna met de kat terug te komen voor een biopsie, waardoor Janie zich onmiddellijk in paniek had afgevraagd of dat betekende dat de dierenarts vermoedde dat de bult een tumor was.

Dokter Aronstan had zijn best gedaan om haar angst weg te nemen en een reeks andere mogelijkheden opgesomd. Maar ze had Bins somber gestemd de praktijk uitgedragen.

Iets verderop zag ze een kleine ruimte tussen twee auto's, niet ver van haar voordeur. Ze remde en zette de auto in zijn achterruit.

'Alles goed, Bins? Heb je honger?'

In de twee jaar dat ze elkaar nu kenden had ze zich erg gehecht aan het roodbruin met witte beest met zijn groene ogen en lange snorharen. Er was iets met die ogen, met zijn hele houding, de manier waarop hij het ene moment snorrend tegen haar aan schurkte, met zijn kop in haar schoot lag te slapen terwijl zij tv keek, en haar het volgende moment een van zijn blikken toewierp die zo verdomd menselijk leken, zo volwassen, zo alwetend. Hij had groot gelijk, degene die had gezegd: soms, als ik met mijn kat speel, vraag ik me af of het misschien niet mijn kat is die met mij speelt.

Ze reed achteruit de lege parkeerplek in, bakte er helemaal niets van, probeerde het opnieuw. Nog steeds niet perfect, maar het moest er maar mee door kunnen. Ze sloot het schuifdak, pakte de mand en stapte uit, keek nogmaals op haar horloge, alsof ze het op de een of andere manier, als door een wonder, de vorige keer verkeerd had gezien. Maar nee. Het was nu één minuut voor acht.

Nog net een halfuur om Bins te eten te geven en zich klaar te maken. Haar afspraakje was een pietlut, die haar telkens als ze elkaar zagen per se wilde voorschrijven hoe ze eruitzag. Haar armen en benen moesten gladgeschoren zijn, ze moest exact dezelfde hoeveelheid Issey Miyake opdoen, en op exact dezelfde plaatsen, ze moest haar haren wassen met dezelfde shampoo en conditioner en exact dezelfde make-up aanbrenge. En haar schaamhaar moest binnen microscopische toleranties geschoren zijn.

Hij zei haar altijd tevoren welke jurk ze aan moest trekken, wat voor sieraden en zelfs waar ze in de flat op hem moest wachten. Het streek tegen al haar haren in; ze was altijd heel onafhankelijk geweest en had zich nooit door een man laten commanderen. Maar iets aan deze man had haar de das omgedaan. Hij was grof, Oost-Europees, sterk gebouwd en flitsend gekleed terwijl alle mannen met wie ze ooit eerder was uitgegaan beschaafde, hoffelijke gladjassen waren geweest. En na slechts drie afspraakjes voelde ze zich onderworpen. Ze werd al nat als ze aan hem dacht.

Toen ze haar auto afsloot en zich omdraaide om naar haar appartement te lopen, viel de enige auto in de straat die niet bespat was met duiven- en meeuwenpoep, een glimmende zwarte Volkswagen GTI met getinte ramen die iets verderop stond, haar niet op. Een man, onzichtbaar voor de buitenwereld, zat aan het stuur, sloeg haar gade door een kleine verrekijker en toetste een nummer in op zijn betaaltelefoon.

Hij was de laatste die haar in leven zou zien.

4

Even na halfacht passeerde Tom Bryce in zijn sportieve, zilverkleurige Audi stationcar de tennisbanen en vervolgens het open, door bomen omzoomde recreatiegebied Hove Park, waar het wemelde van mensen die hun hond uitlieten, aan sport deden, in het gras luierden en genoten van de laatste momenten van deze lange voorzomerdag.

Hij had de raampjes opengedraaid en de auto stroomde vol zacht golvende lucht met de geur van vers gemaaid gras en de kalmerende stem van Harry Connick jr. – op wie hij dol was, maar die volgens Kellie waardeloos was. Ze vond Sinatra ook al niks; goed zingen was gewoon niks voor haar, ze hield van dingen zoals house, garage, al die bizarre bonkende geluiden waar hij niets mee had.

Hoe langer ze getrouwd waren, hoe minder ze gemeen leken te hebben. Hij kon zich zelfs de laatste film niet herinneren waarover ze het eens waren geweest en Jonathan Ross op vrijdagavond was zo'n beetje het enige tv-programma waar ze regelmatig samen naar keken. Maar ze hielden allebei van de ander, dat wist hij zeker, en de kinderen gingen vóór alles. Ze wáren alles.

Dit was het tijdstip van de dag waarvan hij het meest genoot, de gespannen

verwachting van thuiskomen bij het gezin dat hij aanbad. En deze avond leek het contrast tussen de smerige, klamme hitte in Londen en in de trein en dit aangename moment nog groter.

Zijn stemming werd met de seconde beter en hij stak de kruising over met de chique Woodland Drive, bijgenaamd de Miljonairslaan, met zijn lange reeks mooie vrijstaande huizen waarvan er een heleboel aan het bos grensden en waar Kellie op een goede dag wilde wonen, maar die voorlopig ver boven hun prijsklasse lag, en waarschijnlijk altijd zou liggen, als het zo doorging, bedacht hij spijtig. Hij reed door in westelijke richting, over het veel bescheidener gedeelte van Goldstone Crescent met aan weerszijden keurige halfvrijstaande huizen, en sloeg rechts af Upper Victoria Avenue in.

Niemand wist eigenlijk waarom het Upper was genoemd, aangezien er geen Lower Victoria Avenue was. Zijn bejaarde buurman Len Wainright – die Kellie en hij stiekem de Giraf noemden omdat hij bijna twee meter tien lang was – had in een van zijn vele momenten van niet bepaald verblindende eruditie eens over het tuinhek heen verteld dat het vast was gedaan omdat de straat tamelijk steil opliep. Het was geen geweldige verklaring, maar niemand was tot nu toe met een betere gekomen.

Upper Victoria Avenue was deel van een dertig jaar oude uitbreidingswijk, maar zag er nog steeds uit alsof ze niet volwassen was geworden. De platanen in de straat waren nog altijd hoge scheuten in plaats van volwassen bomen, de rode bakstenen van de twee verdiepingen hoge halfvrijstaande huizen zagen er nog nieuw uit, de houten balken op de gevelspitsen die voor een quasi-Tudor-stijl zorgden waren nog niet aangetast door houtworm of verwerking. Het was een rustige straat op een steile helling met bijna bovenaan een kleine rij winkels, voornamelijk bewoond door jonge stellen met kinderen, afgezien van Len en Hilda Wainright, die op aanraden van de dokter, die zei dat de zeelucht goed zou zijn voor Hilda's astma, vanuit Birmingham hierheen waren verhuisd. Hoewel Tom van mening was dat het beter was als ze geen veertig sigaretten per dag meer zou roken.

Hij parkeerde zijn auto in zijn krapbemeten carport, naast Kellies roestige Espace, stopte zijn mobiel in zijn zak, pakte zijn aktetas en de bloemen en stapte uit. De krantenkiosk aan de overkant was nog open, net als het sport-schooltje, maar de kapsalon, de ijzerwarenaak en het makelaarskantoor waren deze dag gesloten. Twee tienermeisjes stonden bij de bushalte een eindje verderop, opgetut voor een avondje uit, in minirokjes zo kort dat hij de aanzet van hun billen kon zien. Zijn blik bleef er even op rusten, volgde hun blote benen tot aan de zoom terwijl ze om beurten een trek van een sigaret namen en hij voelde een vage tinteling van wellust.

Toen hoorde hij het geluid van de voordeur die werd geopend en Kellies stem die opgetogen riep: 'Papa is thuis!'

Als marketingman was Tom altijd al heel welbespraakt geweest, maar als iemand hem had gevraagd te beschrijven wat hij op dit moment voelde, elke doordeeweekse avond, als hij thuiskwam en begroet werd door de mensen die alles in de wereld voor hem betekenden, zou hij betwijfeld hebben of hij het had gekund. Het was een stortvloed van vreugde, van trots, van opperste liefde. Als hij één moment uit zijn leven zou kunnen bevrozen, zou het dit zijn, nu hij in de deuropening stond, de strakke omhelzing van zijn kind voelde, Lady, hun Duitse herder zag met haar riem in haar bek, hoop op haar snoet, met een poot over de grond schrapend, die met een staart zo groot als een sequoia woest stond te kwispelen. En daarna Kellies glimlachende gezicht.

Ze stond in de deuropening in een denim tuinbroek en een wit T-shirt, haar gezicht, omlijst door een wirwar van blonde krullen, stralend door haar fantastische glimlach. Toen gaf hij haar de bloemen.

Kellie deed wat ze altijd deed wanneer hij haar het boeket roze, gele en witte bloemen gaf. Haar blauwe ogen sprankelden van blijdschap, ze draaide ze even om in haar handen, riep 'Wauw, o wauw' alsof het echt de mooiste bos was die ze ooit had gezien. Toen hield ze ze bij haar neus – haar kleine, parmantige neus waar hij zo van hield – en rook eraan. 'Wauw! Moet je kijken. Rozen! Mijn lievelingsbloemen in mijn lievelingskleuren. Je bent zo attent, lieverd!' Ze kuste hem.

En deze speciale avond was haar kus langer, talmender dan gewoonlijk.

Misschien dat hij deze avond geluk had? Of, god verhoede, dacht hij heel even terwijl een sombere wolk een ogenblik over zijn hart gleeed, ze bereidde hem voor op nieuws over een of andere idiote aankoop die ze op eBay had gedaan.

Maar ze zei niets terwijl hij naar binnen ging en hij zag geen doos, geen verpakking, geen krat, geen nieuw snufje of hebbedingetje. En tien minuten later, bevrijd van zijn klamme kleren, gedoucht en gekleed in korte broek en T-shirt, hernam zijn schommelende stemming haar gestage zij het tijdelijke opwaartse beweging.

Max, zeven jaar, veertien weken en drie dagen oud, was gek op Harry Potter. Hij was ook gek op plastic armbandjes en pronkte met zijn witte **MAAK ARMOEDE VERLEDEN TIJD** en zijn zwart met witte antiracisme **STA OP SPREEK UIT**-bandje.

Tom, blij dat zijn zoon belang stelde in de wereld, zelfs hoewel hij de betekenis van de woorden niet helemaal begreep, ging op de stoel naast zijn bed zitten in de kleine kamer met het lichtgele behang. Hij las voor, baande zich voor de tweede keer een weg door de hele reeks terwijl Max, opgerold in zijn

bed, zijn hoofd boven zijn Harry Potter-dekbed uit stekend, blonde haren door de war, zijn grote ogen open, alles in zich opnam.

Jessica, vier, had tandpijn en was opeens lastig geworden en ze had geen belangstelling voor een verhaaltje. Haar gejeengel drong door de muur van haar slaapkamer heen en ze leek niet gevoelig voor pogingen om haar te kalmeren.

Tom beëindigde het verhaal, kustte zijn zoon welterusten, raapte een Zweinstein Express-wagon van de grond en zette hem op een plank naast de PlayStation. Toen deed hij het licht uit en wierp Max vanaf de deuropening nog een kushand toe. Hij ging Jessica's roze slaapkamer binnen, een altaar voor Barbie World, zag haar verformfaaide, rood aangelopen en betraande gezichtje en het hulpeloze schokschouderen van Kellie, die probeerde haar *The Gruffalo* voor te lezen. Hij probeerde zelf enkele minuten zijn dochter tot bedaren te brengen, maar tevergeefs. Kellie vertelde dat ze voor morgenvroeg een noodafpraak had gemaakt met de tandarts.

Hij ging weer naar beneden, zich voorzichtig een weg banend tussen twee barbies en een Lego-hijskraan, en naar de keuken, waar een heerlijke geur van eten hing, en struikelde bijna over Jessica's driewieler. Lady lag in haar mand op een bot zo groot als een dinosauruspoot te knagen en ze keek hem hoopvol aan en kwispelde heel even met haar staart. Toen sprong ze uit haar mand, liep de keuken door en rolde zich op haar rug, tepels in de lucht.

Hij masseerde ze even met zijn voet en ze liet haar kop met een bespottelijke grijns slap achterover hangen, zodat haar tong tussen haar tanden hing, en hij zei: 'Straks, ouwe slet, echt waar. Straks wandelen, oké? Afgesproken?'

Het was deze keuken waardoor Kellie voor het huis was gevallen. De vorige eigenaars hadden er een fortuin in gestoken, een en al marmer en geborsteld staal, en Kellie had er vervolgens zo'n beetje elk snuffe aan toegevoegd dat een krakende kredietlimiet kon verdragen.

Door het raam zag hij de tuinsproeier snorren in het midden van de kleine, rechthoekige tuin en een merel die op het gazon onder de vallende druppels stond, een vleugel optilde en zich poetste met zijn snavel. Kleine, felgekleurde kledingstukken hingen aan de waslijn. Eronder lag een plastic step in het gras. In de kleine kas achterin groeiden tomaten, frambozen, aardbeien en courgettes, die hij zelf verzorgde.

Het was het eerste jaar dat hij probeerde iets te kweken en hij was mateloos trots op zijn prestaties, tot dusver. Boven de omheining kon hij het lange, treurige gezicht van de Girafvoorbij zien dobberen. Zijn buurman was daar elk uur van de dag bezig, knippend, snoeiend, wiedzend, harkend, sproeiend, heen en weer, heen en weer, zijn rug gekromd en gebogen als een vermoeide oude kraanvogel.

Hij keek naar de aquarellen, krijttekeningen en schilderstukken die bijna een hele muur in beslag namen – producten van Max en Jessica – om te zien of er iets nieuws tussen hing. Max was niet alleen gek op Harry Potter, maar ook op auto's en op veel van zijn kunstwerken waren wielen te zien. Die van Jessica toonden eng uitzierende mensen en nog engere dieren en ze tekende altijd een stralende zon in elke tekening. Ze was gewoonlijk een opgewekt meisje en het deed hem pijn dat hij haar deze avond had zien huilen. Er waren geen nieuwe kunstwerken te bewonderen.

Hij mixte een flinke scheut Polstar-wodka en cranberrysap voor zichzelf en maalde er ijsblokjes bij uit de automaat op de trendy Amerikaanse koelkast – ook een van Kellies 'koopjes', met een tv-scherm in de deur – en liep met zijn glas naar de woonkamer. Hij overlegde bij zichzelf of hij zou doorlopen naar de kleine serre, waar de zon nu binnen scheen, of zelfs naar buiten om op de bank in de tuin te gaan zitten, maar ging uiteindelijk een paar minuten tv kijken.

Hij pakte de afstandsbediening en nam plaats in zijn weelderige ligstoel – een internetkoopje dat hij zowaar voor zichzelf had gekocht, tegenover Kellies nieuwste extravagante internetaanschaf, een gigantische flatscreen Toshiba-tv, die de halve muur in beslag nam, nog gezwegen van zijn halve inkomen wanneer het uitstel van betaling over een jaar afliep, al moest hij toegeven dat het een genot was om erop naar sport te kijken. Zoals gewoonlijk verscheen het QVC Shopping Channel op het scherm en Kellies toetsenbord lag ingeplugd op de bank.

Hij zapte langs enkele kanalen, vond toen *The Simpsons* en keek er even naar. Hij vond het een geweldig programma. Homer was zijn favoriete personage, hij leefde met hem mee. Homer was een man die zijn best deed en iedereen viel altijd over hem heen.

Hij nipte aan zijn glas en voelde zich goed. Hij hield van deze stoel, hij hield van deze kamer met de eethoek aan het ene eind en het openluchtgevoel van de serre aan de andere. Hij hield van de foto's van de kinderen en van Kellie die overal hingen, van de ingelijste abstracte afdrukken van een dekstoel en de Palace Pier aan de muren – betaalbare kunst waarover hij en Kellie het warempel eens waren – en de glazen vitrine met de kleine collectie golf- en crickettrofeeën.

Boven hoorde hij Jessica's huilen eindelijk verstommen. Hij dronk zijn glas leeg en mixte net een tweede toen Kellie de keuken binnen liep. Ondanks haar vermoeide gezicht en zonder make-up, en hoewel ze twee kinderen had geëcht, zag ze er nog steeds slank en mooi uit. 'Wat een dag!' zei ze met een theateraal armgebaar. 'Ik geloof dat ik er ook wel zo een kan gebruiken.'

Dat was een goed teken; drank maakte haar altijd erotisch. Hij had zich al de

hele dag van tijd tot tijd geil gevoeld. Hij was 's morgens om zes uur geil wakker geworden, zoals gewoonlijk. En zoals gewoonlijk had hij zich omgedraaid in bed en was op Kellie gaan liggen, in de hoop op een vluggertje. En zoals gewoonlijk was het verijdeld door het geluid van een opengaande deur en het getrippel van voetjes.

Hij raakte er steeds sterker van overtuigd dat Kellie een geheime panieknop had, waar ze zodra ze een poging tot seks ontdekte op drukte om de kinderen naar de slaapkamer te lokken.

Zijn leven begon in veel opzichten een duidelijk patroon te vertonen, dacht hij. Altijd gezeik op de zaak, stijgende schulden thuis en een permanente stijve.

Hij begon een stevige borrel te mixen voor Kellie terwijl zij even door de risotto met kip roerde en keek bewonderend toe hoe ze tegelijkertijd het deksel van een pan vol broccoli tilde en iets in de oven controleerde. Ze multi-taskte in de keuken op een manier die zijn vermogens ver te boven ging. 'Alles weer goed met Jess?'

'Ze stelt zich een beetje aan, dat is alles. Niks aan de hand. Ik heb haar iets gegeven tegen de pijn. Hoe ging het vandaag?'

'Breek me de bek niet open.'

Ze nam zijn gezicht in haar handen en kuste hem. 'Wanneer heb je voor het laatst een fijne dag gehad?'

'Sorry, ik wil niet klagen.'

'Praat erover, ik ben je vrouw, mij kun je het vertellen.'

Hij keek haar aan, nam haar gezicht tussen zijn handen en kuste haar voorhoofd. 'Tijdens het eten. Je ziet er zo mooi uit. Je wordt met de dag mooier.'

Ze schudde grinnikend het hoofd. 'Nee, dat ligt aan je ogen, komt door de leeftijd.' Toen deed ze een stap achteruit en wees naar zichzelf. 'Vind je het mooi?'

'Wat?'

'Deze tuinbroek.'

Heel even werd hij weer overvallen door somberheid. 'Is ie nieuw?'

'Ja, vandaag gekomen.'

'Hij ziet er niet nieuw uit.'

'Dat is juist de bedoeling. Het is een Stella McCartney. Cool, hè?'

'De dochter van Paul?'

'Inderdaad.'

'Ik dacht dat die alleen maar dure dingen had.'

'Meestal wel, dit was een koopje.'

'Natuurlijk.' Hij ging verder met mixen omdat hij geen ruzie wilde maken.

'Ik heb het hele internet afgezocht naar goedkope vakanties. Ik weet nu

wanneer papa en mama de kinderen kunnen hebben, de eerste week van juli. Zou dat uitkomen?’

Tom haalde zijn Palm uit zijn zak en checkte zijn agenda. ‘De derde week hebben we een beurs in het Olympia, maar begin juli zou prima zijn. Maar het moet iets echt goedkoop zijn. Misschien gewoon ergens in Engeland?’

‘De prijzen op internet zijn ongelooflijk!’ zei ze. ‘Een week in Spanje is goedkoper dan thuisblijven. Bekijk eens een paar sites, ik heb ze opgeschreven. Kijk na het eten maar eens. Holly, een paar huizen verderop, heeft een vriendin die via het net een week in St. Lucia heeft geboekt voor tweehonderd vijftig pond. Zouden de Cariben niet geweldig zijn?’

Hij legde de Palm weg, sloeg zijn armen om haar heen en kustte haar. ‘Ik was van plan mijn computer vanavond eens met rust te laten en me op jou te concentreren.’

Ze beantwoordde zijn kus. ‘Ik moet er niet aan denken dat je last zou krijgen van onthoudingsverschijnselen.’ Ze glimlachte ondeugend. ‘En er is een aflevering van Jamie Oliver die ik wil zien. Jij kunt hem niet uitstaan. Je zit veel liever een halfuur boven aan je computertje.’

Hij gaf haar haar glas en zei: ‘Waar zou je het liefst naartoe willen als we het konden betalen?’

‘Als er maar geen krijsende kinderen zijn.’

‘Je vindt het echt niet erg ze thuis te laten? Je bent niet van gedachten veranderd? Weet je het zeker?’ Kellie had nooit eerder zonder haar kinderen op vakantie gewild.

‘Op dit moment zou ik ze met alle plezier verkopen,’ zei ze en ze sloeg haar halve Seabreeze in één keer achterover.

Een uur later, even over negenen, ging Tom naar boven naar zijn kleine werk-kamer, die uitkeek over de straat. Het was nog volop licht; hij hield van de lange zomeravonden en een paar weken lang zouden ze alleen maar langer worden. Hij kon een kleine blauwe driehoek van het Kanaal in de verte zien tussen twee daken van de appartementen boven de winkels aan de overkant. Erboven fladderde een zwerm spreuwen zijn gezichtsveld binnen, was toen weer verdwenen. De geur van de barbecue van een van de burens zweefde door het raam naar binnen en deed hem watertanden, hoewel hij pas had gegeten.

In de sportschool zag hij een of andere arme donder bankdrukcoefeningen doen, terwijl de trainer naast hem stond. Het deed hem eraan denken dat hij, afgezien van de blokjes om die hij met Lady maakte, al maanden nauwelijks meer aan lichaamsbeweging had gedaan. Te veel zakenlunches, te veel drank en enkele van zijn lievelingskleren zaten hem nu te strak. Kellie zei altijd dat

hij gek was, tegenover een sportschool wonen en er geen gebruik van maken. Maar het zou de zoveelste kostenpost zijn.

Misschien moest hij Lady op deze mooie zomeravonden wat langer uitlaten. Misschien weer gaan zwemmen. Eéns per week golfen haalde niks uit voor zijn buikomvang; hij kreeg de pest in als hij al die mannen met slappe bierbuiken in de kleedkamer van de golfclub zag en besepte ongemakkelijk dat hij er na aan toe was zelf zo'n buik te ontwikkelen. Bij wijze van waarschuwing aan zichzelf trommelde hij met zijn vuisten op zijn buik. Tegen de tijd dat we op vakantie gaan ben je een wasbord!

Hij nipte aan zijn derde glas sauvignon, voelde zich relaxt nu, de zorgen van de afgelopen dag trokken zich terug in een aangename alcohollevel. Hij zette het glas naast zich neer, wierp een blik op de webcam op zijn bureau via welke hij af en toe contact had met zijn broer in Australië, klapte toen zijn laptop open en liet zijn blik langs het Postvak In glijden. Bijna onmiddellijk stuitte hij op een mail van zijn oude baas bij The Motivation Business, Rob Kempson, met wie hij bevriend was gebleven.

Tom

Moet je zien wat deze voor joekels heeft!

Rob.

In plaats van te klikken haalde Tom de cd die de eikel in de trein had laten liggen uit het doosje en legde hem in de cd-speler. Zijn virusbeschermer kwam even tot leven, maar toen het cd-icoon ten slotte op zijn bureaublad verscheen zag hij nog steeds niet wat voor cd het was. Hij dubbelklikte erop. Op het scherm verscheen een venster met de boodschap:

Is dit Mac-adres juist?

Klik JA om door te gaan, NEE om te stoppen.

In de veronderstelling dat het een normaal Windows-naar-Apple-probleem was klikte Tom op Ja. Enkele ogenblikken later verscheen er weer een bericht.

Welkom, abonnee. U wordt nu verbonden.

Toen verschenen de woorden:

Een Scarabeeproductie.

Ze verdwenen bijna onmiddellijk. Tegelijkertijd lichtte het scherm op tot het korrelige beeld van een slaapkamer, alsof hij door een bewakingscamera keek.

Het was een ruime kamer, van een vrouw zo te zien, met een smal tweepersoonsbed met daarop een dekbed en wat kussens, een eenvoudige kaptafel, een hoge antieke spiegel in een houten lijst die afkomstig kon zijn uit een kleermakerij, een houten kist aan het voeteneind van het bed, een paar hoogpolige tapijten op de grond en gesloten verticale jaloezieën. De kamer werd verlicht door twee bedlampjes en het schijnsel van een andere lichtbron viel naar binnen door een half openstaande badkamerdeur. Aan de muren hingen enkele erotische zwart-wit naaktfoto's van Helmut Newton. Tegenover het bed zag hij grote spiegeldeuren en daarin weerkaatst een deur die waarschijnlijk op een gang uitkwam.

Een jonge, slanke vrouw kwam uit de badkamer, streek haar kleren glad, keek nerveus op haar horloge. Ze was elegant en mooi, met lang blond haar, en ze droeg een nauwsluitende zwarte jurk, een parelsnoer om haar hals en had een enveloptas in haar hand, alsof ze op weg was naar een feest. Ze deed Tom aan Gwyneth Paltrow denken en heel even dacht hij dat ze het was; toen draaide ze haar hoofd om en hij zag dat ze heel anders was.

Ze ging op de rand van het bed zitten en tot Toms verbazing schopte ze, zich blijkbaar volstrekt niet bewust van de camera, haar schoenen uit. Toen stond ze op en begon haar jurk los te knopen.

Enkele ogenblikken later ging de slaapkamerdeur achter de vrouw open en er kwam een gedrongen, krachtig gebouwde man binnen, met kortgeknipt haar waarvan met gel een stekeltjeskapsel was gemaakt, volledig in het zwart gekleed en met handschoenen aan, en deed de deur achter zich dicht. De vrouw had hem niet gehoord of deed net alsof. Terwijl hij langzaam op haar af liep begon ze haar parelsnoer los te maken.

De man haalde iets onder zijn leren jack vandaan, iets wat glinsterde in het licht, en Tom boog zich verrast naar voren toen hij zag wat het was: een lange stiletto.

Met twee snelle passen was de man bij haar, hij sloeg zijn arm om haar hals en plantte de stiletto tussen haar schouderbladen. Verward door de surreële aanblik zag Tom de vrouw geschokt naar adem happen, niet wetend of ze acteerde of dat het echt was. De man trok het mes terug en het was bedekt met wat zo te zien bloed was. Hij stak haar nogmaals, en toen nogmaals, zodat het bloed uit de wonden spoot.

De vrouw viel op de grond. De man ging op zijn knieën naast haar zitten, scheurde haar jurk open, sneed haar behabandje door met het mes, rukte de beha weg en rolde haar ruw op haar rug. Haar ogen draaiden rond, haar grote

borsten vielen opzij. Hij sneed haar zwarte slipje open, trok het toen helemaal uit en staaarde enkele ogenblikken naar haar naakte, verrukkelijke lichaam, plantte toen het mes in haar buik, vlak boven haar tot een streepje geschoren schaamhaar.

Tom staaarde ernaar, walgend, op het punt de site te verlaten, maar bleef uit nieuwsgierigheid kijken. Speelde ze toneel, was het mes nep, was het bloed dat uit haar buik gutste toneelbloed? De man stak nogmaals en nogmaals, woest.

Tom schrok op toen de deur van zijn werkkamer achter hem openging.

Hij draaide zich met een ruk om en zag Kellie staan, haar glas wijn in de hand, duidelijk aangeschoten.

‘Heb je iets leuks gevonden, lieverd?’ vroeg ze.

Hij draaide terug en klapte zijn computer dicht voordat ze kon zien wat er op het scherm stond.

‘Nee...’ zei hij met haperende stem. ‘Niks, nee.... ik...’

Ze sloeg haar armen om zijn nek, morste wijn op de laptop. ‘Oeps, sssorry!’

Hij haalde zijn zakdoek tevoorschijn en depde de wijn op. Terwijl hij dat deed liet Kellie haar vrije hand in zijn overhemd glijden en begon een tepel te strelen. ‘Ik vind dat je genoeg gewerkt hebt voor vandaag. Kom mee naar bed.’

‘Vijf minuten,’ zei hij. ‘Geef me vijf minuten.’

‘Ofer vijf minuten ssslaap ik misssshien.’

Hij draaide zich om en kustte haar. ‘Twee minuten, oké?’

‘Eén,’ zei ze en ze liep de kamer uit.

‘Ik heb Lady nog niet uitgelaten.’

‘Ze heeft vanmiddag een heel eind gewandeld. Het kan best, ik heb haar al uitgelaten.’

Hij grinnikte. ‘Eén minuut, oké?’

Ze hief ondeugend haar vinger op. ‘Dertig sjeconden!’

Zodra ze de deur achter zich had dichtgetrokken, klapte hij zijn computer weer open en drukte op een toets om hem uit de slaapstand te halen.

Op het scherm verschenen de woorden:

Onbevoegde toegang. De verbinding is verbroken.

Hij bleef enkele ogenblikken zitten, dacht na. Wat had hij verdomme daarnet gezien? Het was natuurlijk een trailer geweest, het móést een trailer geweest zijn.

Toen ging de deur weer open en Kellie zei: ‘Vijftien sjeconden, of ik begin sonder jou.’

Van Peter James verschenen bij Uitgeverij De Fontein:

Roy Grace-thrillers:

Doodsimpel

De dood voor ogen

Op dood spoor

Op sterven na dood

Ten dode opgeschreven

Doodskus

Dodemansrit

Schijndood

Doodsklok

Als de dood

Tot in de dood

Dodelijke affaire

Doodsangst

Stand-alone thrillers:

De perfecte moord

Perfectie

Ultiem bewijs

Ik volg jou

Eerste druk oktober 2006

Vijfde druk juni 2022

Oorspronkelijke titel *Looking Good Dead*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan Publishers

Copyright © 2006, Peter James

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2006, 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Pieter Janssens

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, op basis van origineel ontwerp door Macmillan Publishers / Neil Lang

Opmaak binnenwerk Zetspiegel, Best

ISBN 978 90 261 6343 2

ISBN e-book 978 90 261 6341 8

ISBN luisterboek 978 90 261 6298 5

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.